

Какъ та скритомъ любѣж безъ да ми отминне?

Азъ не съмъ ти казалъ, но ты неразбра ли,

Че твоята хубость сърдцето ми пали?

Ако мълча, пиле, име да н' наричамъ,

Да ли не угади колко та обичамъ?

Какъ сега да гледамъ сълзы да проливашъ

День и нощъ, душице, безъ да си почивашъ?

Твоя-та постелка отъ сълзы прогинула; —

Тѣй кога е, пиле, какъ да н' ми си мила?

Мила ми си, душо, мило ми си, пиле;

Твой-тѣ быстри сълзы злѣ сѣ мя ранили.

По малко ми тежатъ хорскы лоши думы,

Но твой-тѣ сълзы капѣтъ катъ крошуми.

Мене си забравихъ тебе да жалѣж;

И не са надѣвамъ че ще оживѣж,

Ако непечатѣж твой-тѣ черны очи,

Съ огненнѣж цѣлуважъ сълза да н' искочи.

(Сабахъ олсуна бенъ шу ерденъ.)

Зора са сипва, мило либе, слънце изгрѣва,

Конь-тѣ ма чака, сладко пиле, на пѣтъ да трѣгнѣж.

Ахъ разбуди ся, мило л., стани погледай

Птичкы-тѣ пѣѣтъ, с. п., мене испращатъ.

Ахъ, излѣзь, излѣзь, м. л. да по та видѣж,

Дор' не съмъ трѣгналъ, с. п. на пѣтъ да идѣж.

Ахъ, излѣзь, излѣзь, м. л. бар' на прозорцы,